

Nieuwsbrief 61
April 2019
Lodwar
Kenia

Inleiding.

In de maand februari / maart hebben we weer een bezoek gebracht aan Lodwar. Eerst zijn we een paar dagen in Nairobi geweest in het Mill Hill huis, waar het altijd goed toeven is door de gastvrijheid, rust en een aangename temperatuur. Daarna zijn we met een binnenlandse vlucht doorgevlogen naar Lodwar. Agnes stond ons al op te wachten en nadat we de koffers hadden ontvangen zijn we naar het guesthouse van het diocese gegaan.

Het wegennet in de stad is veel verbeterd en ook de weg van Kitale naar Lodwar schijnt nu voor het grootste gedeelte geasfalteerd te zijn.

In de stad Lodwar verrijzen steeds meer grote gebouwen. Vaak zijn de eigenaren de mensen die bij de overheid werken en soms zijn ze niet bekend.

Het verkeer in het stadje is een grote chaos. Honderden motoren rijden kris kras door de stad en houden zich aan geen enkele regel. Het is oppassen geblazen, vooral als je wilt oversteken.

Vroeger waren er veel kraampjes langs de weg, maar nu is er een vaste plek waar de markt wordt gehouden en waar mensen groente, vlees, huishoudelijke artikelen etc. kunnen kopen.

Het ziekenhuis ziet er wat verzorgder uit, maar de kosten van medicijnen en de behandelingen zijn duur, zodat veel mensen, wat gezondheidszorg betreft, buiten de boot vallen.

De temperatuur in Turkana was erg hoog. Elke middag hebben we gemeten en het was tijdens ons verblijf tussen de 48 en 53 graden in de zon. In de schaduw was het ongeveer 10 graden minder. Tot vier uur in de middag verbleven we in onze de kamer, waar gelukkig airconditioning was.

Na vieren werd het wat dragelijker.

In het guesthouse werden we bijzonder hartelijk ontvangen. De meeste medewerkers kennen we al jaren en een aantal van hen hebben we in het verleden gesponsord voor huishoudschool of ander onderwijs.

Nu hebben zij een volledige baan, kunnen in hun eigen onderhoud voorzien en hun kinderen kunnen naar school.

Het is een heel goed team, zij werken hard en zien niet op om een paar uur langer te werken of extra vroeg te beginnen. De onderlinge sfeer is bijzonder goed.

De maaltijden worden buiten bereid op kacheltjes gestookt met houtskool. De was van de gasten, lakens, handdoeken enz. wordt met de hand gewassen. We zagen hoe Roos, luid zingend, op haar blote voeten in een teil al stampend de was deed,

Het guesthouse was druk bezet want er was een Spaans medisch team van 34 personen die operaties verrichtte op diverse plaatsen in Turkana, zoals in het ziekenhuis in Lodwar en Laukitang, het missie ziekenhuis en het vluchtelingen kamp in Kakuma. Deze mensen werken in Turkana twee weken van vroeg in de ochtend tot ‘s avonds laat. Het is werk om je petje er voor af te nemen. Elke morgen staan er lange rijen in de poliklinieken op hen te wachten.

Als ze in het guesthouse zijn, zijn ze wel duidelijk “aanwezig”.

De tweede dag na onze aankomst hebben we een gesprek gehad met Agnes, coördinator van het Ewoi Centrum voor hulp aan ouderen en meervoudig gehandicapte kinderen en met Gabriel, die sinds maart 2018 is benoemd als directeur van het internaat voor dove kinderen.
Beiden deden verslag van het verloop in de projecten en gaven brachten zowel de positieve als de negatieve zaken ter sprake.

<u>Het internaat voor dove kinderen.</u>
We bezochten het internaat diverse keren. Het is daar een vrolijke boel.
Het aantal kinderen is toegenomen tot 72 en naar verwachting komen er de komende maanden nog 20 dove kinderen bij. Dan zijn alle bedden bezet.

Na schooltijd wordt er gesport, volgen de kinderen wekelijks computerlessen en zijn er dagelijks verplichte studie-uren.
Hierbij krijgen de kinderen begeleiding en maken ze gebruik van de bibliotheek. Omdat het aantal kinderen toegenomen is en er nog meer worden verwacht is er behoefte aan studie boeken en speelmateriaal.
De computer les wordt gegeven door vrijwilligers van een buitenlandse organisatie, zij doen dit gratis en verzorgen ook het onderhoud van de computers.
Omdat er meer kinderen worden verwacht zal er een ruimte vrijgemaakt moeten worden voor een extra kleuterklas en zal er ook een extra teacher worden aangesteld. Dit zijn extra kosten die op het budget van het internaat en kleuterschool drukken.
Hier moet nog een oplossing voor gevonden worden. Tata, die vanaf maart 2018 matron was in het internaat heeft te kennen gegeven deze taak niet meer te ambiëren en is nu nog alleen beschikbaar als teacher voor een kleuterklas. Er zal een vervanger voor Tata gevonden moeten worden die, naast de andere medewerkers, de zorg voor alle kinderen op zich neemt en ’s nachts, als er calamiteiten zijn, actie onderneemt.
Er is het laatste jaar veel aandacht besteed om achterstallig onderhoud weg te werken en er staat nog meer op het verlanglijstje wat gedaan moet worden, zoals de aanschaf van nieuwe kookketels en het opknappen van de keuken. Ook moet de vloer van de speelhal worden vernieuwd. De betonnen vloer is gebarsten en grote gaten zorgen voor onveiligheid voor de kinderen. Deze open hal is erg belangrijk omdat er in de vrije tijd veel gespeeld wordt door de kinderen omdat het in de zon vaak te heet is.

Er waren wat onduidelijkheden betreffende het personeel, vooral met de aanstelling van een nieuwe maatschappelijk werker. Hierdoor hebben we extra overleg gehad met het bestuur van het internaat en de personeelsafdeling van het bisdom. Er wordt aan gewerkt om oplossingen te vinden, maar er moet ook rekening gehouden worden met de Keniaanse wetgeving. Wij, als sponsor hebben onze voorkeur uitgesproken en zullen de vinger aan de pols houden.

Zorg voor ouderen.

Een groep van ± 70 ouderen krijgt nog hulp van het Ewoi centrum. Zij worden regelmatig bezocht en worden, als het noodzakelijk is, geholpen met medicijnen, voedsel en andere elementaire levensbehoeften. De maandelijkse soapday (zeepdag) was ook deze keer weer een groot feest.

De ouderen komen dan naar het kantoor, worden opgehaald met de pick-up of worden met een motor gebracht. Er wordt dan gegeten en er is een onderwerp waarover gesproken wordt b.v. hygiëne. De ouderen ontvangen zeep en voedsel zoals, mais bonen, olie.

Er wordt gezongen en gedanst. Deze keer ontvingen de ouderen ook kleding die het Ewoi centrum ontvangen had van een groep vrouwen uit Lodwar. Het is bijzonder om te zien hoe blij de ouderen waren met een duidelijk gedragen half versleten jas of rok. Iedereen ging zeer voldaan weer huiswaarts.

Er is weer veel honger in Turkana. Het weinige voedsel dat er is, is ook nog eens erg duur. Sinds enkele weken zijn er weer voedsel distributies, maar uit ervaring weten we dat vooral de ouderen vaak worden “vergeten”. Dank zij een sponsor heeft de stichting extra geld kunnen sturen, zodat de ouderen de komende tijd geholpen kunnen worden aan extra eten.

Meervoudig gehandicapte kinderen.

Er verblijven nu 15 kinderen 3 dagen per week op het dagverblijf. De medewerkers gaan om half acht met de bus op pad om de kinderen op te halen. Rond 9.30 uur zijn alle kinderen in het centrum. Voor de staf staat dan thee en brood klaar want zij zijn vroeg van huis gegaan.

Daarna start de dagelijkse verzorging van de kinderen. Ontbijt, wassen, masseren spelen medische zorg, indien noodzakelijk en de verdere zorg, zoals verschonen, etc.

Het is onvoorstelbaar hoe de medewerkers met deze kinderen omgaan. De zorg en de liefde die zij als team aan de kinderen geven dwingt veel respect af. Na het warm eten gaan de kinderen slapen en kunnen de verzorgers ook even rustig aan doen. Enkelen stafleden gaan naar huis en om drie uur is iedereen weer present, want dan krijgen de kinderen fruit en worden ze klaar gemaakt om naar huis te gaan. Om vier uur worden de kinderen de bus in gedragen en start de thuisreis. Rond zes uur is de bus weer terug bij het kantoor. Het is een erg vermoeiende tocht, want de bus moet weer over hobbelige smalle zandweggetjes en de hitte maakt het extra zwaar.

De minibus is een ware uitkomst voor het vervoer van de kinderen. Er is ruimte voldoende in de bus en als het kan zitten de kinderen op een bank met een veiligheids-gordel. Degen die dat niet zelfstandig kunnen zitten worden door een verzorgster op schoot genomen.

Wat opvalt als is dat de ouders van de kinderen veel positiever zijn over de dagopvang dan enkele jaren geleden. Ze zijn veel vriendelijker naar de medewerkers, zijn op tijd op de afgesproken plaats en de meeste zijn ook vriendelijker naar hun eigen kind. Tevens zien de kinderen er veel verzorgder uit.

Mensen die we in de loop van de weken spraken tonen veel respect voor de zorg aan deze kinderen. Jammer is wel dat de overheid tot heden geen interesse heeft getoond en geen financiële- of andere hulp biedt.

Mary.

In nieuwsbrief 57 hebben we geschreven over Mary die we voor het eerst ontmoetten toen ze nog een jong meisje was. Zij werd al heel jong moeder van een zoon en heeft later nog twee kinderen gekregen. Haar man is overleden. De drie kinderen van haar overleden zus en zwager wonen ook bij Mary. evenals de vader van haar Mary's moeder (opa), een oude man die de hele dag buiten in rolstoel zit. Sinds vorig jaar werkt Mary als kok in het Ewoi centrum, zorgt voor het eten en drinken van de kinderen en helpt waar het noodzakelijk is. Een tijd geleden schreef Agnes dat Mary erg ziek was, ze werd erg mager en was erg vermoeid. Dank zij de medicijnen die zij nu dagelijks gebruikt gaat het nu heel goed met haar, ze ziet er veel gezonder uit, is opgewekt en doet haar werk met veel plezier. Via een brief vertelde Mary eind vorig jaar over haar probleem met water. Na haar werk moest zij veel tijd besteden aan het halen van water. Als ze geld had kon ze 20 liter water kopen en als er geen geld was moest ze naar de rivier. Het zou haar leven een stuk gemakkelijker maken als haar compound aangesloten zou zijn op de waterleiding.

Een hoofdleiding liep langs haar "huis" dus het was eenvoudig om een aftakking te maken. Dank zij een sponsor konden we aan haar verzoek voldoen en enkele weken voor ons bezoek is de waterleiding aangelegd. We hebben haar compound bezocht en ook kennis gemaakt met haar opa. We hebben de watermeter en de kraan gezien. Dit de zorg voor haar huishouden een stuk gemakkelijker.

De compound is nog steeds van opa en de ouders van ouders van Mary liggen hier begraven.

Agnes, die bij dit bezoek was, heeft met de opa van Mary gesproken om deze compound op de naam van Mary te zetten. Want als opa er niet meer is komen de broers en zussen van Mary' s ouders de compound claimen en staat Mary met de kinderen op straat. Opa was heel stellig dat Mary hier moet kunnen blijven wonen. Afgesproken is dat contact zal worden gezocht met de dorpsoudste van de wijk en dat deze een wilsbeschikking opstelt zodat alles goed geregeld is en Mary en haar gezin kunnen blijven wonen op de compound. Agnes heeft beloofd om contact met de opa van Mary te houden en Mary te adviseren als dat nodig blijkt te zijn.

Tot slot.

Al met al hebben we een mooi tijd gehad in Lodwar. We hebben veel bekenden ontmoet. Agnes en Gabriel kwamen met veel vragen waar we uitgebreid op in zijn gegaan. Ook hebben we besproken waar en hoe Stichting Ewoi kan en wil helpen, maar ook hebben we eisen gesteld wat betreft organisatie en benoemingen van medewerkers.

We kunnen terug zien op een zinvolle tijd.

We wensen iedereen toe een mooie Paastijd en een fijne lente en zomer.

Vriendelijke groeten, mede namens het Bestuur van Stichting Ewoi.

Annie en Ben Janssen.

Secretariaat: Ben Janssen
Jhr. N. van Rosenthalweg 28,
6862 ZW Oosterbeek
Tel. 026-333. 26.06
Bank: Stichting Ewoi
IBAN rek. nr. NL05RABO 017.69.37.277
Email: stichting.ewoi@gmail.com
Website: www: stichting-ewoi.nl